

ΑΠ 1549/2022. Αντιρρήσεις περί την εκτέλεση (άρθρο 562 ΚΠΔ) και ποια ζητήματα επιλύονται με αυτή τη διαδικασία. Επιεικέστερος νόμος: απώτερο χρονικό σημείο εφαρμογής του επιεικέστερου για τον κατηγορούμενο νόμου είναι εκείνο της αμετάκλητης εκδίκασης της πράξης.

«...

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 562 του ισχύοντος από 1-7-2019 ΚΠΔ «κάθε αμφιβολία ή αντίρρηση του καταδικασθέντος σχετικά με την εκτελεστικότητα της απόφασης και το είδος ή τη διάρκεια της ποινής λύεται από τον αρμόδιο κατ' άρθρο 549 εισαγγελέα, ο οποίος αποφαινεται αμελλητί με αιτιολογημένη διάταξή του. Σε περίπτωση αμφιβολίας του Εισαγγελέα ή αντίρρησης του καταδικασθέντος επιλαμβάνεται το δικαστήριο των πλημμελειοδικών του τόπου όπου εκτίεται η ποινή». Κατά δε τις διατάξεις του άρθρου 563 του ίδιου Κώδικα «Στις περιπτώσεις των άρθρων 561 και 562 ο καταδικασμένος κλητεύεται στο δικαστήριο, σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 551. Κατά της απόφασης του δικαστηρίου επιτρέπεται στον Εισαγγελέα και στον καταδικασμένο το ένδικο μέσο της αναίρεσης». Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει, ότι το δικαστήριο, το οποίο επιλαμβάνεται της εκδίκασης αντιρρήσεων του καταδικασμένου, σχετικά με την εκτελεστικότητα της απόφασης και το είδος ή τη διάρκεια της ποινής, λόγω του ότι αναφέρονται σε ζητήματα σχετικά με την εκτελεστικότητα αμετάκλητης καταδικαστικής ποινικής απόφασης, που προέκυψαν κατά την εκτέλεση και μετά το αμετάκλητο αυτής δεν μπορεί να εξετάσει αιτιάσεις του αντιλέγοντος, οι οποίες εκτείνονται στον έλεγχο της νομιμότητας της εκτελούμενης απόφασης ως προς την επιβολή της ποινής ή σε πλημμέλειες που έλαβαν χώρα κατά την έκδοση της απόφασης αυτής, η οποία τον καταδίκασε και του επέβαλε ποινή. Περιορίζεται μόνο στην εξέταση ζητημάτων σχετικών με την εκτελεστικότητα αμετάκλητης δικαστικής απόφασης, ήτοι μόνο αυτών που προέκυψαν κατά την εκτέλεση και μετά το αμετάκλητο της εκτελούμενης απόφασης, διότι με μία νέα εξέταση της υπόθεσης θα καταλυόταν το δεδικασμένο παρά την απαγορευτική διάταξη του άρθρου 57 του ΚΠΔ.

Ειδικότερα δε περιορίζεται σε θέματα αναφορικά: α) με την εκτελεστικότητα της απόφασης, όταν προβάλλεται ότι αυτή δεν έχει καταστεί αμετάκλητη, β) με το είδος της ποινής που επιβλήθηκε, και γ) με τη διάρκεια της ποινής στην περίπτωση που ο καταδικασμένος επικαλείται εσφαλμένο προσδιορισμό του χρόνου λήξης της ποινής (άρθ. 554 του ΚΠΔ) ή λόγο που παύει ή κωλύει τη συνέχιση της έκτισής της, όπως η απονομή χάριτος (άρθ. 564 περ. β' του ΚΠΔ) ή η παραγραφή της ποινής (άρθ. 565 περ. α' του ΚΠΔ) ή ο χαρακτηρισμός της πράξης ως μη αξιόποινης με μεταγενέστερο νόμο (άρθ. 2 παρ. 2 του ΠΚ). Για να είναι παραδεκτές οι αντιρρήσεις αυτές του καταδικασθέντος και να εξεταστούν από το πλημμελειοδικείο του τόπου έκτισης της ποινής, πρέπει να διαρκεί ακόμη η εκτέλεση της απόφασης, δηλαδή, η ποινή που έχει επιβληθεί με την απόφαση κατά της οποίας στρέφονται οι αντιρρήσεις να μην έχει καθ' ολοκληρία αποτιθεί, διότι μετά την απότιση της ποινής εξαντλείται η εκτέλεση της απόφασης και δεν υπάρχει στάδιο εκτέλεσης. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 563 εδ.β' του ΚΠΔ, κατά της απόφασης του δικαστηρίου επιτρέπεται στον εισαγγελέα και στον καταδικασμένο το ένδικο μέσο της αναίρεσης. Η προβλεπόμενη δε από το ως άνω άρθρο αναίρεση κατ' απόφασης, που εκδόθηκε από το Τριμελές πλημμελειοδικείο του τόπου έκτισης της ποινής επί αντιρρήσεων του καταδικασμένου σχετικά με την εκτελεστικότητα καταδικαστικής σε βάρος του ποινικής απόφασης, είναι επιτρεπτή για όλους τους λόγους, που αναφέρονται στο άρθρο 510 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα, ήτοι και για το λόγο της εσφαλμένης ερμηνείας ή εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης (άρθ. 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ)(ΑΠ 13/2021). Εσφαλμένη δε ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει στο νόμο διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή υφίσταται, όταν το δικαστήριο, χωρίς να παρερμηνεύσει το νόμο, δεν υπήγαγε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στην εφαρμοσθείσα διάταξη. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης συνιστά και η εκ πλαγίου παραβίαση της διάταξης αυτής, η οποία υπάρχει, όταν στο πόρισμα της απόφασης, που προκύπτει από

την αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού και του διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, που καθιστούν ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο σε σχέση με την ορθή εφαρμογή του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσης. Στην προκείμενη περίπτωση, το Α΄ Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ηρακλείου (αυτόφωρη διαδικασία), ως Δικαστήριο του τόπου έκτισης της ποινής, με την προσβαλλόμενη ... απόφασή του απέρριψε την από 6-7-2021 αίτηση του ήδη αναιρεσείοντος Ε. Κ., κατοίκου ... και ήδη κρατούμενου στο Κατάστημα Κράτησης Αλικαρνασσοῦ, με την οποία αυτός είχε υποβάλλει αντιρρήσεις κατ' άρθρο 562 του ΚΠΔ, ως προς τη διάρκεια της ποινής κάθειρξης των έξι (6) ετών που του επιβλήθηκε με την ... αμετάκλητη απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Ανατολικής Κρήτης για το αδίκημα της απάτης κατ' επάγγελμα με συνολικό όφελος και ζημία άνω των 30.000 ευρώ (άρθ. 386 παρ. 1-3 περ.α΄ του προΐσχύσαντος ΠΚ), και ζήτησε, ενόψει της τροποποίησης του άρθρου 386 του ΠΚ με τον ισχύοντα από 1-7-2019 νέο ΠΚ, να εφαρμοστεί, κατ' άρθρο 2 του ΠΚ, ο ευμενέστερος για αυτόν νόμος και λόγω της μεταβολής της πράξης του από κακούργημα σε πλημμέλημα, να παύσει η εκτέλεση της ως άνω ποινής, αφού από το χρόνο τέλεσης της πράξης του (2007-2008) έχει παρέλθει χρονικό διάστημα πλέον των οκτώ (8) ετών, με συνέπεια την εξάλειψη του αξιόποινου αυτής με την παραγραφή. Κατά της αποφάσεως αυτής ο ανωτέρω καταδικασθείς άσκησε αυτοπροσώπως ενώπιον του Διευθυντή της ανωτέρω Φυλακής την κρινόμενη από 15-9-2021 αίτηση αναίρεσης, η οποία ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα και, επομένως, είναι παραδεκτή, ασκηθείσα από πρόσωπο που είχε το σχετικό έννομο συμφέρον, και κατά αποφάσεως υποκείμενης στο συγκεκριμένο ένδικο μέσο, ενώ περιλαμβάνει ως λόγο αναίρεσης την εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης (άρθ. 510 παρ. 1 στοιχ. Ε΄ του ΚΠΔ). Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί περαιτέρω ως προς τη βασιμότητα του λόγου της.

Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 1 του κυρωθέντος με το Ν. 4619/2019 και ισχύοντος από 1-7-2019 νέου ΠΚ «Αν από την τέλεση

της πράξης ως την αμετάκλητη εκδίκασή της ίσχυσαν περισσότερες διατάξεις νόμων, εφαρμόζεται αυτή που στη συγκεκριμένη περίπτωση οδηγεί στην ευμενέστερη μεταχείριση του κατηγορουμένου». Με τη διάταξη αυτή καθιερώνεται η αρχή της αναδρομικότητας των επιεικέστερων διατάξεων ουσιαστικού νόμου, που ίσχυαν από την τέλεση της πράξης μέχρι το χρόνο της αμετάκλητης εκδίκασης της υπόθεσης. Επιεικέστερη δε διάταξη νόμου θεωρείται εκείνη που περιέχει τις ευμενέστερες για τον κατηγορούμενο προβλέψεις, δηλαδή εκείνη, η οποία, με την εφαρμογή της, με βάση τις προβλεπόμενες στη συγκεκριμένη περίπτωση προϋποθέσεις, επιφέρει την ευνοϊκότερη για τον κατηγορούμενο ποινική μεταχείριση. Κατά την ως άνω σαφή διάταξη του άρθρου 2 παρ.1 του νέου ΠΚ, ρητώς προβλέπεται ο χρόνος αμετάκλητης εκδίκασης της πράξης, ως απώτατο χρονικό σημείο εφαρμογής των επιεικέστερων για τον κατηγορούμενο διατάξεων νόμων. Περαιτέρω, με τη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 2 του νέου ΠΚ, ορίζεται ότι «2. Αν μεταγενεστέρως νόμος χαρακτηρίσει την πράξη μη αξιόποινη (ανέγκλητη), παύει η εκτέλεση της ποινής που επιβλήθηκε καθώς και τα ποινικά επακόλουθά της, όπως και η εκτέλεση των μέτρων ασφαλείας». Από το συνδυασμό των διατάξεων των ανωτέρω δύο παραγράφων του άρθρου 2 του νέου ΠΚ σαφώς προκύπτει, ότι ο νεότερος νομοθέτης επέλεξε να εμμείνει στην καθιερούμενη με την πρώτη παράγραφο πρόβλεψη της εφαρμογής των επιεικέστερων διατάξεων για τον κατηγορούμενο, που ίσχυαν μέχρι την αμετάκλητη εκδίκαση της υπόθεσης, εισάγοντας με τη δεύτερη παράγραφο μία μοναδική εξαίρεση, δηλαδή εκείνη, κατά την οποία η πράξη καθίσταται μετά το αμετάκλητο μη αξιόποινη, ορίζοντας ειδικώς σ' αυτή την περίπτωση ότι «παύει η εκτέλεση της ποινής που επιβλήθηκε καθώς και τα ποινικά επακόλουθά της, όπως και η εκτέλεση των μέτρων ασφαλείας». Επομένως, κατά την ως άνω σαφή διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του νέου ΠΚ, απώτερο χρονικό σημείο εφαρμογής του επιεικέστερου για τον κατηγορούμενο νόμου είναι εκείνο της αμετάκλητης εκδίκασης της πράξης. Η διάταξη αυτή εισάγει, ως διαδικαστικό όριο για την εφαρμογή του επιεικέστερου για τον κατηγορούμενο νόμου, την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης και,

συνεπώς, δεν αφορά στο τρίτο στάδιο της ποινικής δίκης δηλαδή στο στάδιο της εκτέλεσης της απόφασης, το οποίο δημιουργεί δικονομική έννομη σχέση δημόσιου δικαίου μεταξύ του Κράτους και του καταδικαζομένου. Περαιτέρω, ενώ ο Ποινικός Κώδικας προνοεί και για την περίπτωση, κατά την οποία, μετά την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης και, ενώ εκτίεται η ποινή που επιβλήθηκε γι' αυτή, τίθεται σε ισχύ νέος νόμος, που καταργεί το αξιόποινο της πράξης, κατά τα προαναφερθέντα, δεν προβλέπει και τη συγγενή με την περίπτωση του άρθρου 2 παρ. 2 του ΠΚ, κατά την οποία μετά την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης, και ενώ εκτίεται η ποινή που επιβλήθηκε γι' αυτή, αρχίζει να ισχύει νέος νόμος, ο οποίος δεν καταργεί το αξιόποινο, αλλά καθιστά αυτό ηπιότερο. Υπό το καθεστώς του ισχύσαντος μέχρι την 30-6-2019 ΠΚ, επικράτησε η άποψη ότι μετά την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης, αναδρομική ισχύ είχε μόνο ο νόμος που καθιστούσε την πράξη μη αξιόποινη (ανέγκλητη) και ότι ο νομοθέτης θέλησε να ρυθμίσει μόνο την περίπτωση, κατά την οποία μετά το αμετάκλητο της καταδικαστικής απόφασης, η πράξη χαρακτηριζόταν μη αξιόποινη (ανέγκλητη), ηθελήμενα δε δεν προέβη για την κατά τον ίδιο χρόνο αναδρομική ή μη ισχύ του νέου νόμου που δεν καταργούσε το αξιόποινο, αλλά καθιστούσε αυτό ηπιότερο, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να γίνει ανάλογη εφαρμογή του νέου αυτού νόμου μετά το αμετάκλητο της καταδικαστικής απόφασης, αφού το νομοθετικό κενό δεν ήταν ακούσιο (ΟΛ ΑΠ 643/1985, ΑΠ 192/2012). Οι διατάξεις του άρθρου 2 του νέου ΠΚ διατηρούν τη διάκριση ανάμεσα στις διατάξεις νόμων που χαρακτηρίζουν την πράξη μη αξιόποινη (ανέγκλητη) και σ' εκείνες που, αν και δεν χαρακτηρίζουν την πράξη μη αξιόποινη (ανέγκλητη) περιέχουν πάντως ευμενέστερες, για την ποινική της αντιμετώπιση, διατάξεις (απλώς ευμενέστερες διατάξεις), οι οποίες εμπίπτουν μεν στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 2 του ίδιου Κώδικα, όχι, όμως, και στη δεύτερη, και, συνεπώς, οι διατάξεις νόμων που χαρακτηρίζουν την πράξη μη αξιόποινη (ανέγκλητη) εφαρμόζονται μέχρι την ολοκλήρωση της έκτισης της ποινής, ενώ οι απλώς ευμενέστερες διατάξεις εφαρμόζονται μέχρι την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης. Αν ο νομοθέτης ήθελε οι απλώς ευμενέστερες διατάξεις να εφαρμόζονται

μέχρι την ολοκλήρωση έκτισης της ποινής και όχι μέχρι την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης, είτε θα είχε επιλέξει διαφορετική γραμματική διατύπωση στο άρθρο 2 του ίδιου κώδικα, ορίζοντας ως απώτερο χρονικό σημείο εφαρμογής γι' αυτές την ολοκλήρωση έκτισης της ποινής, είτε θα είχε ρυθμίσει το ζήτημα με μεταβατικές διατάξεις. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 15 παρ. 1 εδ. γ' του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (Ν. 2462/1997, «... Επίσης, δεν επιβάλλεται βαρύτερη ποινή από εκείνη που προβλεπόταν κατά τη χρονική στιγμή της διάπραξης ποινικού αδικήματος. Εάν, μετά τη διάπραξή του, ο νόμος προβλέπει την επιβολή ελαφρύτερης ποινής, ο δράστης επωφελείται από αυτήν ...». Η διάταξη αυτή, η οποία έχει υπερνομοθετική ισχύ, κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος, δεν διαλαμβάνει μεν την προϋπόθεση του μη αμετακλήτου της καταδίκης, πλην όμως αναφέρεται στην επιβολή ποινής, η οποία συντελείται μέχρι την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης και όχι στην έκτιση της ποινής, η οποία έπεται χρονικά της επιβολής. Συνεπώς, η αντίθετη προς τα ανωτέρω άποψη περί εφαρμογής της ευμενέστερης ποινικής διάταξης στην περίπτωση κατά την οποία μετά την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης, αρχίζει να ισχύει νέος νόμος που δεν καταργεί το αξιόποινο, αλλά καθιστά αυτό ηπιότερο (απλώς επιεικέστερος νόμος) δεν είναι δυνατόν να θεμελιωθεί στην ως άνω διάταξη του άρθρου 15 παρ. 1 εδ. γ' του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα. Παρόμοιο δε περιεχόμενο με το ως άνω άρθρο έχουν και το άρθρο 7 παρ. 1 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο «έγκλημα δεν υπάρχει ούτε ποινή επιβάλλεται χωρίς νόμο που να ισχύει πριν από την τέλεση της πράξης και να ορίζει τα στοιχεία της. Ποτέ δεν επιβάλλεται ποινή βαρύτερη από εκείνη που προβλεπόταν κατά την τέλεση της πράξης», καθώς και το άρθρο 7 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, σύμφωνα με το οποίο «ουδείς δύναται να καταδικασθεί δια πράξιν ή παράλειψιν η οποία, καθ' ήν στιγμήν διεπράχθη δεν αποτελεί αδίκημα, συμφώνως προς το εθνικόν ή διεθνές δίκαιον. Ούτε και επιβάλλεται βαρυτέρα ποινή από εκείνην η οποία επεβάλλετο κατά την στιγμήν της διαπράξεως του αδικήματος». Κατά την ερμηνεία των Διεθνών Συμβάσεων, από τις οποίες δεσμεύεται και η χώρα μας, γίνεται μεν

δεκτό ότι η καταδικαστική ποινική υπόθεση εκτείνεται και στο στάδιο έκτισης της ποινής, όμως αυτό έχει την έννοια της εφαρμογής σε αυτό το στάδιο των όρων έκτισης της απαγγελθείσας από τα δικαστήρια ποινής, χωρίς να είναι επιτρεπτή η επανεξέταση της υπόθεσης, που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, όπως ακριβώς δημοσιεύθηκε (βλ. σχετ. ΔΕΕ 21-9/2017, C-171/2016). (Ολ. ΑΠ 4/2021, ΑΠ 419/2021). Στην προκείμενη περίπτωση, από την παραδεκτή επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Ο αναιρεσείων Ε. Κ., ήδη κρατούμενος στο Κατάστημα Κράτησης Αλικαρνασσού, καταδικάστηκε με την ... απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Ανατολικής Κρήτης σε ποινή κάθειρξης έξι (6) ετών, για την αξιόποινη πράξη της απάτης κατ' επάγγελμα με συνολικό όφελος και ζημία άνω των 30.000 ευρώ (39.801,92 ευρώ). Η απόφαση αυτή έχει καταστεί αμετάκλητη πριν την 30-6-2019, δηλαδή πριν την έναρξη ισχύος του νέου ΠΚ, αφού η σχετική κατ' αυτής από 24-8-2017 αίτηση αναίρεσης του ήδη αναιρεσείοντος ... απόφαση του Αρείου Πάγου δημοσιεύθηκε στις 28-8-2018. Με την από 24-6-2021 αίτησή του προς τον Εισαγγελέα Εφετών Ανατολικής Κρήτης, ο ανωτέρω καταδικασμένος, ενόσω διαρκεί η έκτιση της ποινής του, προέβαλε, κατ' άρθρο 562 εδ. α' του ΚΠΔ, αντιρρήσεις, σχετικά με την εκτελεστότητα της ως καταδικαστικής απόφασης, αιτούμενος, κατ' άρθρο 2 του ισχύοντος από 1-7-2019 ΠΚ, και ενόψει της τροποποίησης του άρθρου 386 του ΠΚ, να εφαρμοστεί ο ευμενέστερος γι' αυτόν νόμος και λόγω μεταβολής της πράξης του από κακούργημα σε πλημμέλημα, να παύσει η εκτέλεση της ως άνω ποινής, που του επιβλήθηκε, καθόσον από το χρόνο τέλεσης της πράξης του (2007-2008) έχει παρέλθει χρονικό διάστημα πλέον της οκταετίας, με συνέπεια την εξάλειψη του αξιόποινου αυτής με την παραγραφή. Επί της αίτησης αυτής εκδόθηκε η ... Διάταξη της Εισαγγελέα Εφετών Ανατολικής Κρήτης, που απέρριψε τις αντιρρήσεις του. Κατά της διάταξης αυτής ο ανωτέρω καταδικασμένος άσκησε τις από 6-7-2021, κατ' άρθρο 562 εδ. β' του ΚΠΔ, αντιρρήσεις (με την από 6-7-2021 αίτησή του) ζητώντας να επιληφθεί του αιτήματός του το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ηρακλείου, ως Δικαστήριο του τόπου έκτισης της ποινής. Το Δικαστήριο αυτό, με την προσβαλλόμενη ... απόφασή του,

απέρριψε τις από 6-7-2021 αίτηση-αντιρρήσεις του καταδικασθέντος, δεχόμενο, μετά από παράθεση σχετικής νομικής σκέψης, τα ακόλουθα: «Στην κρινόμενη περίπτωση, ο αιτών κρατείται στις φυλακές Αλικαρνασσού Ν. Ηρακλείου δυνάμει της υπ' αρ. ... απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Ανατολικής Κρήτης, με την οποία αυτός καταδικάστηκε σε ποινή κάθειρξης έξι (6) ετών, για την πράξη της απάτης κατ' επάγγελμα με συνολικό όφελος και ζημία άνω των 30.000 ευρώ (άρθρα 1, 14, 26 παρ. 1 α, 27 παρ. 1, 386 παρ. 1,3 περιπτ. α' ΠΚ και 98 ΠΚ ως αντικ. με το άρθρο 14 παρ. 11 και 14 παρ. 4 του Ν. 2721/1999). Ο προβάλλων τις αντιρρήσεις επικαλείται ότι το άρθρο 386 ΠΚ τροποποιήθηκε με το Ν. 3619/2019, ισχύοντος από την 1-7-2019 και πλέον η πράξη του χαρακτηρίζεται ως πλημμέλημα και όχι ως κακούργημα, οπότε δεδομένου ότι κατ' άρθρο 2 ΠΚ πρέπει να εφαρμοστεί ο ευμενέστερος νόμος υπέρ του, πρέπει να παύσει η εκτέλεση της ποινής αφού από το χρόνο τέλεσης της πράξης έχει παρέλθει χρονικό διάστημα ικανότερο της οκταετίας και έχει εξαλειφθεί το αξιόποινο της πράξης του λόγω παραγραφής, εφόσον μάλιστα η απόφαση σε εκτέλεση της οποίας κρατείται κατέστη αμετάκλητη την 17-10-2019, με την απόρριψη της αίτησης αναίρεσής του κατ' αυτής. Ωστόσο, η με αριθμό ... Απόφαση του Αρείου Πάγου επί της από 24-8-2017 αίτησης αναίρεσής του, κρίθηκε και αποφασίσθηκε την 6-3-2018 και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση εξεδόθη την 28-8-2018 οπότε και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση. Την ημέρα λοιπόν αυτή, την 28-8-2018 κατέστη αμετάκλητη (κατ' άρθρο 546 ΚΠοινΔ) η με αριθμό ... Απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Ανατολικής Κρήτης, ανεξάρτητα από το ότι η καθαρογραφή της πραγματοποιήθηκε σε ύστερο χρόνο. Ως εκ τούτου η με αριθμό ... Απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Ανατολικής Κρήτης κατέστη αμετάκλητη την 28-8-2018 οπότε δεν ίσχυαν οι διατάξεις του νέου Ποινικού Κώδικα και ως εκ τούτου δεν δύναται να εφαρμοστεί διάταξη νόμου που ίσχυσε κατόπιν της αμετάκλητης εκδίκασης της πράξης, ουδ' άλλωστε υφίσταται δικονομικό στάδιο εφαρμογής επιεικέστερης διάταξης νόμου, εφόσον η δικαστική κρίση έχει καταστεί αμετάκλητη. Κατόπιν τούτων οι αντιρρήσεις του αιτούντος κρίνονται απορριπτέες καθώς ορθώς εκτίει την επιβληθείσα

σ' αυτόν ποινή κατ' εκτέλεση της με αριθμό ... Απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Ανατολικής Κρήτης».

Με αυτά που δέχθηκε το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ηρακλείου, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τη διάταξη του άρθρου 2 του νέου ΠΚ, την οποία δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, αφού κατά τα προαναφερθέντα, η ευμενέστερη για τον καταδικασθέντα (ήδη αναιρεσείοντα) διάταξη του άρθρου 386 παρ. 1 εδ. α' του ισχύοντος από 1-7-2019 νέου ΠΚ, με την οποία η ως άνω αξιόποινη πράξη του καταδικασθέντος κατέστη πλημμέλημα, δεν εφαρμόζεται, διότι η διάταξη αυτή τέθηκε σε ισχύ μετά την αμετάκλητη εκδίκαση της πράξης του, οπότε δεν συντρέχουν στη συγκεκριμένη περίπτωση οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 2 παρ. 1 του ισχύοντος ΠΚ, ενώ δεν μπορεί να χωρήσει εν προκειμένω αναλογική εφαρμογή της παρ. 2 του ανωτέρω άρθρου, αφού, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην προηγηθείσα νομική σκέψη, δεν υφίσταται οποιαδήποτε ασάφεια ούτε νομοθετικό κενό σχετικά με το κρινόμενο ζήτημα. Κατά, συνέπεια, ο ως άνω μοναδικός λόγος της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης του αντιλέγοντος, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της ουσιαστικής ποινικής διάταξης του άρθρου 2 του ΠΚ, σε συνδ. με τα άρθρα 7 παρ. 1 και 28 παρ. 1 του Συντάγματος και 7 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 15 παρ.1 εδ. γ' του Ν.2462/1997 (Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα), είναι αβάσιμος. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης και να επιβληθούν σε βάρος του αναιρεσείοντος τα δικαστικά έξοδα (άρθ. 578 παρ. 1 του ΚΠΔ), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.-

...»